

Matt Brolly

ÁTKELÉS

VS V I L Á G S I K E R E K

Matt Brolly

ÁTKELÉS

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Crossing

The Crossing Copyright © Matt Brolly, 2020
All rights reserved.

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia bármilyen formájának
betanítására használni.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

A borítót SoulOfAutumn fotójának felhasználásával
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

ISSN 1416-7026
ISBN 978 615 104 102 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

PROLÓGUS

A Bridgwater külterületén lévő, elhagyatott farmra, ahová a sorsuk vetette őket, inkább kétségbeesetten, mintsem reménykedve érkeztek meg késő este. Immár több mint egy éve hajkurászták Max Waltont. Louise Blackwell felügyelő és kollégája, Finch felügyelő a nyomozócsapat kulcsfigurái voltak.

Louise nagyon sokáig nem tudta feledni azt a szagot. A farmon fémszerkezetes istállók sorakoztak, és amikor beléptek az elsőbe, hihetetlenül tömény bűz csapta meg az orrát. Mintha összehangolt támadást indított volna ellenük az elmúlt évtizedek minden rothadt szénája meg állati ürülete, és mintha hullámszórt volna az istálló padlója, amikor rávilágított a nyüvektől hemzsegó trágyakupacokra. Kénytelen volt elfordulni, mert hánynia kellett.

– Louise! – szólalt meg halkán, bátortalanul Finch.

Louise leküzdötte a hányingert, és a feladatra koncentrált. Finch már az istálló sarkában állt, és a két holttestre, az eltűnt anyára és lányára világított a lámpájával.

Louise pedig hívta az őröt.

Az lett volna a helyes eljárás, hogy maradnak, ahol vannak, és várják az erősítést, de Finch nem akarta elszalasztani a nagy esélyt.

– Te menj hátra! – suttogetta.

Louise sem akart várni. Több mint egy éve üldözték azt a beteg állatot, és semmiképp nem akarta, hogy az ő tétlenkedése miatt elmeneküljön, ha még ott van.

Kirohant az istállóból, de a szabadban sem sokat enyhült a rothadás szaga, hiába volt hideg. Louise úgy érezte, hogy az a szag

beissza magát a ruhájába, a bőrébe, sőt, talán gyökeret is ereszt benne, miután beszívárgott orrán-száján...

Megvilágította maga előtt a hepehupás gyalogutat, és elindult az istálló hátsó ajtaja felé, majd feltűnt neki, hogy a romos farmházban felvillan valami reszketeg fény. De ki is aludt, mire Louise odaért, és bevilágított a repedezett ablakon.

– Itt van valaki – mondta rádión Finchnek, és előhúzta a pisztolyát. Az előző gyilkosság után kaptak fegyvert, amikor Walton véres lövöldözést rendezett a bristoli dokkok közelében. Louise teljes körű lőkiképzésben részesült, de még nem volt természetes számára, hogy fegyver van nála.

– Én most jövök ki hátul az istállóból – mondta az adóvevőbe Finch.

Louise pulzusa szaporábban vert, amikor kinyílt az ajtó. Előbb csak Finch lámpájának fénycsóvája hasított a sötétbe, majd előbukkant a férfi árnyéka.

– Hol van? – suttogta a fegyverét szorongatva.

Louise a farmház felé intett a fejével, majd azt kérdezte:

– Elölről mész, vagy hátulról?

Utólag egyértelműnek tűnt, hogy ez volt a legnagyobb hiba, amit elkövetett. Hiszen még nem lett volna szabad különválniuk, hiába állt fenn a veszély, hogy a gyilkos meglép.

– Menj te hátulról – mondta Finch.

– Be kéne szólunk az őrre, hogy megtaláltuk.

De Finch már indult is a ház felé, és csak a bajsza alatt morogta oda, hogy:

– Arra nincs idő.

Louise habozott.

– Gyerünk már!

Louise megcsóválta a fejét, és mielőtt elindult, bemondta a rádión, hogy hol vannak, és mi történik éppen. A ház sarkánál megcsúszott a vizes talajon, de nem esett el. A fénycsóvát a földre szegezve haladt tovább, és már látta is, hogy a farmház mögötti gizgajos terület a mezőgazdasági gépek temetője. A legfeltűnőbb darab egy behemót, rozsdás kombájn volt, amelyet mintha az indák

és gyomok erdeje kötött volna röghöz, avagy szippantott volna be apránként az anyaföldbe. A gyomos rész mögötti kiserdő láttán Louise megborzongott, mert eszébe jutott, vajon hány holtestet rejthet az az átokföldje.

Megnyikordult a farmház hátsó ajtaja. Louise gyorsan odafordult, és előreszegezte a pisztolyát, ahogy tanították, de nem volt ott senki. Nem akart rádión szólni Finchnek, hiszen akkor felfedte volna a pozícióját, ezért, bár nem szívesen, egyedül ment tovább az ajtó felé.

Az orrát megcsapó szag az istálló bűzét idézte, de már úgyahogy megszokta a gyomra. Tudta, hogy Finch veszélyben lehet, ezért a falhoz lapulva, fülét hegyezve araszolt előre, és amennyire tudta, biztosította a ház földszintjét. Az elemlámpa fénycsóvája újabb, meghatározhatatlan eredetű trutumókupacokra vetült.

– Finch! – morogta maga elé Louise, amikor az emeletről üvegcsörömpölést hallott. Nem vesztegette az időt: felsprintelt a falépcsőn, és az egyik lyukas fokon majdnem kitorpte a bokáját.

– Jobboldalt a leghátsó szoba – hallotta a rádión Finch hangját, majd a társa hozzátette: – Szerintem fegyver van nála.

Louise négykézláb közelítette meg az emeleti folyosón Finchet, aki felszólította Waltont, hogy jöjjön ki. De a gyilkos nem reagált.

– Bemegyek – mondta Finch.

– Nem szalad el, Tim. Várjuk meg az erősítést! Mindjárt itt lesznek.

De Louise érezte, hogy elkésett. Tudta, hogy Finch nem fog megvárni semmiféle erősítést, mert neki nem pusztán az a célja, hogy elfogja a gyilkost. Hanem az, hogy learassa a babérokat, sőt, ezt Louise most már pontosan tudta: egyedül arassa le az összeset.

– Fedezz! – mondta Finch, és átlépte a küszöböt.

Ezután villámgyorsan pörögtek az események. Finch megbotlott, majd Louise lehúzta a fejét, mert a sarokban lapító alak oda dobott valamit, majd Finch felordított:

– Fegyver van nála!

MÁSFÉL ÉVVEL KÉSŐBB

1. FEJEZET

Geoff Simmons, aki kis híján lekészte a dagályt, de végül sikeresen partot ért, kikötötte a motorcsónakot, majd botladozva felkapta a domboldalon. Egyszer el is esett a saját lábában, úgy sietett. Miután leküzdötte az emelkedőt, megállt, és fújt egy nagyot, majd egyre lassabban, egyenletesebben szuszogott. Itt, távol a világ zajától, biztonságban érezte magát, de az enyhe fájdalom még mindig nem tágitott, és nem tudta, meddig kell együtt élnie vele. Az, hogy miért sajog a válla, és miért jár ólomlábakon, egyértelmű volt, arra viszont, hogy mi birizgálja szelíden, de kitartóan a gyomrát, nem talált kézenfekvő magyarázatot.

Az összeeszkábált otthona egyelőre hiába hívogatta. Nekivágott a kis sziget kopár fennsíkjának, és addig ment, amíg fel nem sejlett a hajnali félhomályban a szárazföld sziluettje. Ekkor elővette a hátizsákból a nagy teljesítményű távcsövét, és lerogyott a nyirkos talajra. Vizsketett a tenyere, ezért lehúzta a bőrkesztyűjét, és a sziklákat verdeső hullámok zúgását hallgatva megvakarta a hegeket.

Onnan, ahol ült, szinte csak árnyalaknak tűnt a szárazföld, avagy nagy, elmosódott pacának, amelybe csak egy-egy utcai lámpa csempészett némi fényt. Geoff az egész életét Weston-super-Mare-ben élte le, de sokkal közelebb állt a szívéhez a Steep Holm, azaz a Meredek Domb nevű kis kőhalom, mint a város, ahol nyoma sem volt a határtalan békének és nyugalomnak, amit itt megtapasztalt. A szigetre ugyanis csak ritkán tette be a lábát ember, az évnek ebben a szakában pedig teljesen néptelen volt. Weston bezzeg olyan, mint a nyüzsgő hangyaboly... Most is felsejlett

a ködben egy horgász alakja, aki a parttól visszahúzódó tenger nyomában gyalogolt. Geoff ráközelített a távcsövel, és élesebbre állította a fókuszt. Mások talán furcsállották volna, hogy valaki apály idején indul horgászni, amikor kilométereket kell caplatnia, hogy összevizezze a csalit, de Geoff nem lepődött meg. Jól tudta, hogy a horgászat nem csupán a halfogásról szól, hanem jóval többről, és gyanította, hogy a férfi ugyanarra a békességre vágyik, amit ő itt, a Steep Holm nevű szigeten meglelt.

De bármire is vágyik, hamarosan betölti rendeltetését...

A távcsövet szorongató Geoff már látta is, hogy a horgász megtorpan, kővé dermed, és kiesik a kezéből a bot. Félő volt, hogy mindjárt sarkon fordul, és hanyatt-homlok menekül a tőle pár méterre lévő látvány elől. Geoff azon vette észre magát, hogy fennhangon biztatja a férfit, hogy menjen csak tovább.

Úgy tűnt, szinte megállt az idő, amíg a horgász körbetekingegette a szélrózsa minden irányába, majd kísérteties lassúsággal előrébb araszolt. Geoff kizárólag órá fókuszált, mintha attól tartana, hogy ha egy pillanatra is szem elől téveszti, végképp eltűnik. Csak akkor döbbsent rá, hogy a lélegzetét is visszafojtotta, amikor a férfi térdre rogyott. Olyan hangosan hagyta el a tüdejét a levegő, hogy már-már megijedt, hogy kihallatszik a fújtatása a szárazföldre.

Csak ezután mozdította el a távcsövet, és fókuszált egy röpké pillanatig arra, amit a horgász meglátott.

Utána, a bazsarózsabokrok közt lépkedve (ez a növény csak Steep Holmon és a testvérszigetén, Flat Holmon nő vadon az Egyesült Királyságban), azon tűnődött, hogy vajon megkönnyebbült-e. Nem volt egyértelmű, hiszen a gyomrát birizgáló enyhe fájdalom talán még erősödött is. Geoff az üreges mézsköszikla felé tartott, amelyet az apja mutatott meg neki hatéves korában. A közös titkuk volt az a búvóhely, és Geoff szigorúan őrizte is a titkot, egészen pár nappal ezelőttig. Sokszor táboroztak az apjával a sziklamélyedés közelében, de oda behúzódni egyiküknek sem akaródzott. Ezen a fronton azóta sem történt változás: Geoff mindmáig az egyszemélyes sátrában aludt, ha itt volt – de most az üregnek is akadt lakója.

A megkötözött alak úgy pislogott, amikor Geoff rávilágított

a zseblámpájával, mintha rajtakapták volna, hogy valami förtelmes dolgot művel. Geoff kivette a szájszeckét, majd a tátott szájába öntött egy kis vizet, mint a két szín alatti áldozásnál a bort.

– Miért csinálod ezt velem? – szólalt meg az üregben szorongó alak.

Geoff a vártnál könnyebben tudta ignorálni a férfi által kibocsátott hangokat. Ezt a néhány szót is elnyomta a sirályok rikoltozása és a tenger halk zúgása. Geoff engedélyezett a férfinak még pár kortyot, majd újra kipeckelte a száját. A megkötözött fogoly szeme elkerekedett, és csak úgy sütött a zavart tekintetéből a páni félelem.

Geoff, mielőtt belökte volna az üreg mélyére, odatartott valamit az orra elé, mintha áldozatot mutatna be, majd a fogoly mocskos nadrágjának zsebébe gyömöszölte ezt a valamit.

Egy vaskos, rozsdás, vérben úszó szöget.

2. FEJEZET

Amikor Louise Blackwell leguggolt az unokahúga elé, hogy elbúcsúzzon tőle, a kislány szeme könnybe lábadt.

– Jövő hétvégén is eljövök – ígérte Louise, de Emily, aki három hete töltötte be az ötödik életévét, vigasztalhatatlan volt.

– Nem tudnál itt maradni?

Louise az ajkába harapva próbált úrrá lenni a feltoluló érzelmein. A bátyjánál volt vendégszoba, de tudta, hogy csak rontana a helyzeten, ha ott maradna éjszakára.

– Nagyon jó volt ma veled – mondta –, de most már tényleg muszáj visszamennem dolgozni.

– Elkapni a rosszfiúkat?

Louise megpuszilta a kis unokahúgát, és magához vonta.

– Igen. Elkapni a rosszfiúkat – felelte, majd bedugta a fejét a nappaliba.

– Akkor megyek, Paul.

– Aha – felelte oda sem nézve Paul, akinek figyelmét a foci-meccs kötötte le. A kezében Louise egy pohár vörösborot látott, és feltűnt neki, hogy az asztalon álló üveg már üres.

– Akarod, hogy maradjak? – kérdezte, de rögtön meg is bánta, hogy kicsúszott a száján a kérdés.

Paul ivott egy-két kortyot, mielőtt válaszolt volna, és legördült az állán egy csepp bor, amikor megszólalt:

– Miért, szerinted nem tudok vigyázni a saját lányomra?

Ezt a refrént Louise rengetegszer hallotta az utóbbi két évben, és tudta, hogy nincs értelme vitába szállni Paullal.

– Hát, akkor tudod, hol találsz – mondta, mire Paul mordult egyet, és nézte tovább a meccset.

Emily olyan erővel csimpaszkodott az ajtót nyitó nagynénje kabátjába, hogy Louise legszívesebben ölbe kapta és hazavitte volna.

– Nem lesz semmi baj – vigasztalta a kislányt, miközben gyengéden lefejtette magáról az ujjait. – Menj szépen, moss fogat, és öltözz át pizsamába! Apuci majd biztos olvas neked mesét, ha vége lesz a meccsnek.

Emily lebiggyesztette az ajkát, és sóhajtott egyet. A szívszorítóan koravén reakciója láttán Louise elátkozta magában a bátyját, amiért ilyen helyzetbe hozta őt. Azzal együtt is haragudott Paulra, hogy jól tudta, micsoda sorscsapás érte két éve, amikor a feleségét, Dianne-t, a diagnózistól számított két héten belül elvitte a bőrrák. A kegyetlenül gyors lefolyású, halálos kór nemcsak a sógornőjét, hanem a bátyját is elragadta Louise-tól.

Aki most adott az unokahúgának még egy puszit, majd becsukta maga mögött az ajtót.

A kocsijában pedig megvárta, míg legyőzi a kellemetlen októberi hideget a fűtés. Erős volt a késztetés, hogy mégis visszamenjen a kis Emilyhez, de végül inkább írt egy üzenetet az onnan tíz percre lakó anyjának, hogy esetleg nézzen be Paulhoz az est folyamán.

Az út, amit Louise megtett az M5-ösön új, weston-supermare-i otthonáig, mindig nehéz volt, és nem is csak Emily miatt. Ha elindult dél felé, és maga mögött hagyta az ő imádott városát,

a szokottnál is jobban hiányzott a korábbi munkaköre. A súlyos bűnügyekkel foglalkozó csapat, az SB, hivatalosan Portisheadben, az Avoni és Somerseti Rendőrkapitányság központjában működött, de a munkájukat nagyrészt Bristolban végezték.

Azt, hogy Louise elhagyta Bristol, és átlépte egy másik világ küszöbét, az Avonmouth-híd jelezte. A betonkolosszus alatt behemót tartályhajó állt a vízen, és Louise még borongósabb hangulatba került, amikor eszébe jutott, hogy milyen mély lehet a csatorna, ha egy ekkora monstrum sem feneklik meg... Egyébként lakhatott volna továbbra is Bristolban, de egyszerűbb volt átköltözni Westonba, mint naponta ingáznia.

Onnan, ahol negyven perc után letért az M5-ösről, már csak egy ugrásnyira volt a Worle nevű, Weston-super-Mare-hez tartozó falu, ahol, hirtelen ötlettől vezérelve, kibérelt egy két hálószobás, egy-szintes ikerházfél, miután megtudta, hogy átvezénylik az SB-től. A korábbi tulajdonos, egy idős hölgy, nem sokkal azelőtt halt meg, és az örökösei, mivel nem akartak foglalkozni a házzal, inkább kiadták olcsón. Louise nem úgy képzelte el az életét, hogy egy ilyen helyen fog lakni harmincnégy évesen. Nagyon úgy tűnt, hogy bő három évtizeddel fiatalabb a környék összes többi lakójánál.

A szomszédja, akit csak Mr. Thorntonként ismert, épp kivitte a szemetet, amikor ő végighaladt az ajtóhoz vezető járólapon. Az öregúr gyanakvóan méregette, és a „Jó estét!”-re csak kurta biccentéssel reagált.

Louise-t az ajtóban dohszaggal elegy, rejtélyes eredetű, tömény, édeskés-savanykás aroma fogadta. Vágott egy keserű grimaszt, mert eszébe jutott a pöpec stúdiólakás, amit Bristol belvárosában, a Clifton negyedben bérelt. Így még jobban bántotta a szemét a nappaliba vezető kis folyosó falát borító kifakult, virágmintás tapéta.

Amolyan önmagára kiszabott büntetésként, vezeklésként költözött Worle-ba, hiszen ki tudta volna fizetni a bristoli stúdiólakás bérleti díját. De meggyőzte magát, hogy jobb, ha abban a városban lakik, ahol dolgozik, és Bristol oda kerül, ahová való: a múltba.

Pittyent a telefonja. Örömmel nyugtázta, hogy a szülei később

benéznek Paulhoz, így nyugodtan pihenhet a reggeli munkakezdés előtt. Leült a fagyasztóból kivett, majd felmelegített currys csirkével a tévé elé, végigszörfözött a szokásos vasárnap esti műsorkínálaton, és igyekezett nem rágódni a helyzetén.

Megfordult a fejében, hogy felhívhatná Thomas Ireland nyomozó őrmestert, a westoni csapata egyetlen olyan tagját, akivel igazán megtalálta a hangot az utóbbi másfél évben. De ez most ki volt zárva, többek közt – és nem legutolsósorban azért –, mert tudta, hogy Ireland nős ember, és minden bizonnyal otthon tölti az estét a családjával. Ezért Louise inkább elment zuhanyozni, és már az ágyban olvasgatott, amikor megjött az újabb üzenet.

Számított rá, mégis szaporábban vert a szíve, amikor meglátta a kis képernyőn, hogy ismeretlen számról írtak neki. A szöveg viszont nagyon is ismerős volt, és egy kicsit sem eredeti. Szinte minden este kapott valami hasonlót, mióta másfél éve eljött Bristolból.

Remélem, jól alszol, Louise x

Louise Blackwell nyomozófelügyelő, miközben bőszen átkozta magát, amiért egy kicsit remeg a keze, azt tette, amit szokott: elővette a jegyzetfüzetét, felírta az üzenet dátumát és időpontját, majd lenémította a telefonját.

3. FEJEZET

A reggel hatkor felriadó Louise egyből a telefonjáért nyúlt, hátha a fickó azóta megint írt. Már-már csalódottan nyugtázta, hogy nincs új üzenete.

Fél óra múlva elindult a munkahelyére. A régi úton haladt Kewstoke felé, majd Weston északi része felől közelítette meg a tengerpartot. Gyerekkorukban sokszor jártak erre a szüleikkel, és Louise jól emlékezett rá, milyen izgatottan nézték a hátsó ülésről

Paullal, ahogy az apjuk beveszi a szűk kanyarokat. De a várakozásteli izgalomba némi félelem is vegyült, ha szemükbe ötlött a meredek sziklafal... Azt, hogy el kellett jönnie Bristolból, a szülei viselték a legrosszabbul. Az apja a mai napig nem tette túl magát a lányát ért igazságtalanságon, és ha találkoztak, mindig felvetette, hogy be kellene perelnie a rendőrséget. Louise-t is frusztrálta a helyzet, de ki akarta várni a megfelelő pillanatot. Nem felejtette el, hogy mi történt, és azt sem, hogy ki a felelős ezért, de egyelőre jobbnak látta, ha éli az életét, és megpróbálja kihozni a karrierjéből, amit még lehet.

A horizont felé úszó, fekete felhők mögül már kezdett előbújni a nap. Louise vetett egy pillantást a tengerparti szállodák régi időket idéző homlokzatára, majd a lepukkant minigolfpálya előtt elhaladva szemébe ötlött a barna homok, és eszébe jutott, hogy egy kezén meg tudná számolni, hányszor látta a tengert dagálykor. Az volt a benyomása, hogy szinte mindig valahol messze, a sáros homoksávon és a mólóra épült, csiricsaré vidámparkon, a Grand Pieren túl sejlik fel a zavaros, szürkés víztömeg, mintha húzódozna a várostól.

Az egyirányú utcák egy kis időre eltávolították Louise-t a tengerpart játékgépárkádjaitól, kávézóitól és bárjaitól, amelyek így, sötétbe burkolózva, elhagyatott kísértetházak benyomását keltették. Miután visszatért a partra, leparkolt az egyetlen, ilyenkor is nyitva tartó vendéglátóhely, a Kalimera nevű kis görög étterem előtt, ahogy szinte minden reggel. Mindig a haját feszes kontyban összefogó, feltűnően szép arcú, negyvenes tulajdonosnő szolgálta ki, de sosem elegyedett szóba vele. Most is szó nélkül tette le a pultra a szokásos, cukor, tej és minden nélküli kávé, mert Louise csak olyat ivott.

Leült az ablak mellé, és a partra vezető utat kémlelte, ahogy az első westoni munkanapjától fogva, azaz másfél éve mindig. Még volt egy teljes órája műszakkezdésig, és csak ilyenkor tudott egyedül lenni egy kicsit. A Kalimera jelentette számára a béke szigetét, hiszen rendszerint ő volt az egyetlen vendég. Itt nyugodtan átgondolhatta az előtte álló napot, nem úgy, mint az irodában, ahol folyton elvonta valami a figyelmét.

Mióta megérkezett Westonba, többnyire a kábítószer-ellenes csoportot vezette. Mivel Észak-Somerset az ország egyik, a droggereskedelemtől leginkább sújtott régiója, az idejük és energiájuk nagy részét a beszivárgó kisebb-nagyobb bandák kötötték le. A legfrissebb fejlemény az volt, hogy felbukkant egy új dizájn drog, amely két hónap alatt a kisváros három lakójának életét követelte. Louise-t még most, másfél év után is elképesztette, hogy Weston-super-Mare-ben működik az ország drogrehabilitációs központjainak egytizede. A nagyszámú, gyógyulóban lévő kábítószerfüggőknek pedig megvolt a maguk „ellátólánca”...

– Köszönöm – mondta Louise, és letette a pultra a pontosan kiszámolt aprót. Választ most sem kapott, öt perc múlva pedig már bent volt a munkahelyén.

A rendőrszürkésfehér épülete partközelségben, a városháza mellett állt. Akkor még a jövő zenéje volt, hogy egy év múlva bezárják, és az ott dolgozók nagy része átköltözik az e célra épült rendőrségi „központba”, amely egész közel lesz Louise worle-i lakhelyéhez. Miután leparkolt, a bűnügyi nyomozati osztály felé menet odabiccentett néhány kollégának. Hiába volt ott immár másfél éve, a többség még mindig óvakodott tőle a múltja miatt. Louise ennek csak apró, finom jeleit észlelte, például azt, hogy vetnek rá egy-egy sanda oldalpillantást, és elakad a társalgás, ha belép valahová. Nem hagyta, hogy ez kizökkentse, és nem törekedett mindenáron arra, hogy befogadják, de a korábbi munkahelyén megszokott tempó hiányzott neki. A felbolydult méhkast idéző bristoli irodában számos rendőr dolgozott számos ügyön, itt viszont lassabban csordogált az élet, így a belépő Louise-nak rögtön feltűnt, hogy a szokottnál nagyobb a nyüzsgés. Mindenki roppant éber, koncentrált benyomást keltett, és szinte tapintható volt a feszültség.

Simone, az irodavezető meg is állította őt, mielőtt odaért volna az asztalához.

– Már többször is hívtalak. Azonnal be kell menned Robertsonhoz – mondta a nő, akinek arcára valósággal ráégett az utálkozó, viszolygó kifejezés.

Louise megnézte a telefonját, és csendben összeszidta magát,

amikor meglátta, hogy csak az utóbbi húsz percben öt nem fogadott hívása volt. Hogy is felejtette el, hogy az este lenémította a készüléket? Ledobta a táskáját az asztalára, és elindult Robertson nyomozó-főfelügyelő irodája felé. Néhány kolléga félbehagyta, amit épp csinált, hogy lopva meglesse a vesszőfutását.

– Uram! – köszöntötte a főnökét formálisan Louise, mert az adott körülmények között ez tűnt a legjobb opciónak.

A számítógép képernyőjére meredő Robertson felnézett, és miután alaposan végigmérte Louise-t, így szólt:

– Hosszúra nyúlt az este?

A Glasgow-ból származó főfelügyelő már húsz éve volt Westonban, de a vaskos akcentusán ez nem hagyott nyomot.

– Le volt némítva a telefonom – felelte Louise, mire Robertson felvonta a szemöldökét, és csak ennyit mondott:

– Ül le!

– Mi folyik itt, Iain? – kérdezte Louise. Megkönnyebbülésére szolgált, hogy nem részesül dorgálásban, amiért nem volt elérhető.

– Holttestet találtak a tengerparton. Öt harminckor ért ki a helyszínre a bejelentést fogadó rendőri egység. Nem sokkal az előtt, hogy hívogatni kezdtünk.

Louise a falon lévő órára pillantott. Már negyed nyolc volt.

– Holttestet? – kérdezte, elengedve a füle mellett Robertson nem túl finom célzását.

– Hatvannyolc éves nő, egy horgász talált rá. Úgy néz ki, végre van egy gyilkossági ügyed.

Szigorúan véve nem ez volt Louise első westoni gyilkossági ügye. Ő vezette a nyomozást akkor is, amikor egy férfi megölte a feleségét, akit házasságtöréssel vádolt, de az ügy lezárult, mielőtt elkezdődött volna, mivel a tettes még ott, a helyszínen bevallott mindent. Ez a mostani eset viszont már emlékeztetett a bristoli ügyeire, és a part felé menet el is fogta a jól ismert izgalom.

Az összevissza fújó szél vadul tépázta a helyszínelők fehér sátrát, amelyet a móló déli oldalán, a parti sétánytól úgy kétszáz mé-

ternyire állítottak fel. A tenger is legalább kétszáz méternyire volt a másik irányban.

Kén és rothadó hínár szagát hozta a szél, amely homokszemcséket is vágott a nyirkos, sáros talajon lépkedő Louise arcába. A távolban Steep Holm gigantikus földhányást idéző szigete türemkedett ki a vízből. Louise még sosem járt az elhagyatott szikla-komplexumon, pedig születése óta a délnyugati országrészben élt.

Üdvözölte az egyenruhás őrt, majd belépett, és belebújt a helyszínelők fehér védőruhájába. Rögtön szemébe ötlött a sátor túlsó végében lévő holttest, és régi ismerősként fogadták a gyilkossági tetthelyekre jellemző szagok, hangok, no meg a csontig hatoló, adrenalinától fűtött, várakozásteli izgalom, amely úgy-ahogy elkenődzte a makacs tényt, hogy egy holttesttel lesz dolga. Louise ugyanis ezzel mindmáig nem tudott megbarátkozni, és ezt így is érezte helyénvalónak.

Már a holttest felé lépkedett, amikor elkezdett szédülni. Váratlanul érte, hogy milyen meleg a védőruha, és milyen émelyítő szagok terjengenek a szűkös sátorban. Gyorsan megállt, hogy leküzdje a hányingert, amely visszarepítette az időben másfél évvel azelőttre, a legutóbbi gyilkossági ügye záróakkordjához.

A Max Walton-ügyön, amely miatt végül Westonba került, akkor már két éve dolgozott megszállottan. Most, a helyszínelők sátorában mintha ismét az elhagyatott sertéstelep büze csapta volna meg az orrát, és ivódott volna a bőrébe... Félő volt, hogy nem bírja tovább, és kénytelen lesz kimenni.

A kollégái merőn nézték, és ő tudta, mi járhat a fejükben: az, hogy neki ez az első „rendes” gyilkossági tetthelye, mióta azon a bizonyos estén azt tette, amit szükségesnek ítélt. Érezte, hogy nem bíznak benne, ezért erőt vett magán, és határozott léptekkel elindult az áldozat felé. Az ott tevékenykedők egy részét ismerte, de azért bemutatkozott.

– Louise Blackwell felügyelő vagyok, én vezetem a nyomozást. Mit tudunk? – Örömmel nyugtázta, hogy határozottan cseng a hangja, és egy kicsit sem remeg.

Stephen Dempsey, a megyei patológus szólalt meg elsőként:

– Á, Blackwell felügyelő! Maga lesz a főnök?

Louise elővette a legformálisabb mosolyát, és bólintott. Dempsey hangja határozottan, sőt, fensőbbségesen csengett, de Louise tudta, hogy csak megjátssza magát a kollégái előtt. Az igazi Stephen Dempsey ugyanis bizonytalan, félszeg férfi, és nem sokáig tudja elhitetni, hogy valójában nem ilyen. Louise arcát kissé előntötte a forróság, amikor eszébe jutott, hogy honnan tudja ezt...

Az áldozat, név szerint Veronica Lloyd, a hátán feküdt. A bőre ugyanolyan hófehér volt, mint a sátor, leszámítva a teste különböző pontjain látható, feketés-lilás elszíneződéseket.

– Csúnyán ellátták a baját – mondta a patológus a nő jobb kezének roncsaira mutatva, mintha Louise nem látná, majd így folytatta: – Szegény nő tele van friss sérülésekkel. A lábait több helyen szétzúzták, a két válla durván lehorzsolódott, és a jelek szerint megköztözték – mutatott a nő bokáin és csuklóin látható bemélyedésekre Dempsey. Úgy tűnt, hogy jó erősen meghúztak ott valami kötelet vagy drótot, amely felszakította az áldozat bőrét, és a húsig hatolt.

Vért Louise nemigen látott, és ez sugallt valamit, azzal együtt, hogy a vér akár be is szivároghatott a nyirkos homokba.

– Máshonnan hozták ide a holttestet?

– Nagyon jó észrevétel, Blackwell felügyelő – dicsérte meg Dempsey. – A hasán és a mellén látható hullafoltok valóban arra utalnak, hogy mozgatták a halál beállta után. – Dempsey keze ezután a halott nő jobb csuklója fölött imbolygott, miközben tovább magyarázott: – A gyilkos itt elvágta az orsócsont ütőerét, úgyhogy rengeteg vér folyhatott el. Majd mintát kell vennünk a homokból, miután elvitték a holttestet. A tenyerét nagyon megdolgozta a gyilkos – tette hozzá Dempsey, és felemelte az áldozat kezét. – Úgy gondolom, hogy itt döfhetette át lefelé irányuló mozdulattal, így a csuklóig hatolt a szűrőeszköz. Később nyilván többet tudunk majd mondani.

Louise ismét szédülni kezdett, ezért félrevonult a sátor sarkába, és úgy tett, mintha a telefonját nézné. De valójában Max Walton arca villant be a halála, azaz a halálos lövés előtti pillanatban, és minden önuralmát össze kellett szednie, hogy bent tudjon ma-

radni még pár percig. Nem értette, miért vált ki belőle ilyen heves reakciót a nyomasztóan szűk sátor. Egy kis ideig a fényképező és videózó helyszínelőket figyelte, majd a holttestre fókuszált, és apránként szemügyre vette a szerencsétlen nő meggyötört testének minden milliméterét. Amikor pedig már tényleg nem bírta tovább, lassan elindult a kijárat felé, és közben szemkontaktust létesített az egyik helyszínelővel. Aztán átfurakodott a sátorajtó vaskos függönyén, és végre arcába csapott a hideg szél.

Szép lassan hámozta le magáról a védőruhát, pedig szíve szerint dühödten leszaggatta volna. Miután végzett, enyhült a szédülés, miként a rothadó hús és a disznóürülék büze is.

– Nagyobb területet kell lekordonozni – mondta Louise az egyik egyenruhásnak. A szalagkordon ugyanis a sátortól mindössze ötven méterre húzódott.

– Mekkorát? – kérdezte a nagydarab férfi, akiről Louise csak annyit tudott, hogy a családneve Hughes. Kissé türelmetlenül csegett a hangja, ezért Louise egy szúrós pillantással jelezte, hogy ez nem tetszik neki.

A víz már alig látszott, a sártenger viszont végtelennek tűnt. A sátorban és a környékén zajló nyüzsgéstől eltekintve üres volt a partszakasz, és Louise a nyirkos, homokos lapályt pásztázva azon tűnődött, hogy vajon miért pont itt hagyta a holttestet a gyilkos?

– Az egész partszakaszt le kell zárni – mondta.

– Az egész partszakaszt? – csodálkozott Hughes, és már-már komikus volt a döbrent arca.

– Igen, az egész partszakaszt. És nem csak úgy nagyjából, hanem *teljesen*. Talán gondot okoz ez önnek, Hughes közrendőr?

Hughes homlokráncolva pillantott a sátor előtt örökdő kollégájára, majd a homokra villant a tekintete, és ezt válaszolta:

– Nem, felügyelő asszony.

– Rendben. Akkor lásson hozzá!

Azzal Louise szép lassan körbefordult, és a rendőrökön kívül négy embert számolt össze a homokon. Tudta, hogy talán túlzás lekordonozni az egész partszakaszt, de dühítette Hughes lekezelő pillantása. Amikor épp csak kezdte megvetni a lábát Weston-super-

Mare-ben, és még erősen nyomasztották a Walton-ügy utózöngéi, alighanem elnézőbben kezelte volna az efféle dilettantizmust, mint az SB-nél. Csak nemrég nézett szembe azzal, hogy milyen hatással volt rá az áthelyezése, és úgy döntött, hogy ez így nem lehet tovább. Azzal, hogy munkára fog egy pökhendi közrendőrt, csak egy apró lépést tett a helyes irányba, és ezt ő is jól tudta.

Hughes továbbadta az instrukciókat a kollégáinak, Louise pedig, aki örült, hogy végre maga mögött hagyhatja ezt a felbolydult méhkast, sietős léptekkel elindult a parkoló felé. Meglepte, hogy még mindig le lehet jönni autóval a partra, mert ez már gyerekkorában is Weston-super-Mare fura hóbortjának számított. Az apja szeretett is azzal viccelődni, hogy mindjárt belehajt a tengerbe, majd amikor kicsivel nagyobbak lettek, az ölében ülve kormányoztak felváltva Paullal, az édesanyjuk pedig az anyósülésen aggodalmaskodott.

Louise csupa napsugaras emléket őrzött a gyerekkorából, mintha Weston valami karibi üdülőparadicsom lenne. Persze, a szüleik nyilván csak szép időben hozták ide őket, de akkor is megdöbbenette, hogy mennyire nem vág egybe az emlékeivel a mostani nyirkos, borús, szeles idő. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy a két tengerpart egy és ugyanaz.

Louise a dűnéknél állt meg. Annak idején sokszor felküzdöték magukat a meredek homokdombokra Paullal, hogy aztán letá-molyogjanak a túloldalon, miközben égette a fejük búbját a nap. Mostanra viszont nem sok maradt a dűnékből, inkább csak a föld hátán nőtt kis púpoknak tűntek. Alighanem a partot nyaldosó, majd visszahúzódó víz mosta el őket.

Louise egyelőre nem nézett szembe azzal, hogy mi zavarja valójában.

Hiszen látott ő durvább dolgokat is, mint Veronica Lloyd holtteste, és tudta, hogy azok a szörnyű képek talán holta napjáig kísértetni fogják. A most meggyilkolt szerencsétlen nő sebei is iszonyatosak voltak, de Louise hozzászokott az ilyesmihez, vagy legalábbis azt hitte. Hiszen már másfél éve eljött az SB-től, és elképzelhető, hogy ennyi idő alatt „megpuhult” egy kicsit. Ennek bi-

zonyos fokig még örülni is tudott, hiszen rég eldöntötte, hogy ha már nem fogja zavarni egy gyilkosság áldozatának látványa, sürgősen más munka után néz. Ezzel együtt csalódást okozott neki az iménti reakciója, főként azért, mert rávilágított, hogy még nem tette túl magát egészen a Max Walton-incidensen, illetve az akkori társához fűződő viszonyán...

Megmászta az első, immár kicsire zsugorodott dűnét. Boszszantotta, hogy már ettől is kifulladás, de végül feljutott a homokdomb tetejére, és onnan szemlélte az elé táruló panorámát. Aztán megjelent lelki szemei előtt Veronica Lloyd összeszabdalt csuklója, lehorzsolódott válla, szétzúzott lába, ezért inkább lemászott a túloldalon, és a dűnék mögötti bozótban gázolva benézett a golfpályára. Egy magányos golfozó épp a kis pöcökre helyezte a labdát, majd gyakorlásképpen meglendítette párszor az ütőjét. Végül elütötte a labdát, amely nagyot koppant a lyuk közelében, a *greenen*, majd berepült a *green* melletti bunkerbe, azaz homokcsapdába.

Louise elfordult, és már az járt a fejében, amire, azaz *akire* addig igyekezett nem gondolni.

Finch főfelügyelő.

Ugyanis bármennyire küzdött a gondolat ellen, bármennyire próbált úgy tenni, mintha nem számítana, be kellett látnia, hogy Finch váltotta ki belőle a sátorban produkált pánikreakciót. Timothy Finch... Micsoda szerény, jelentéktelen név! Nagyjából egyszerre kezdtek Bristolban, és öt évig dolgoztak együtt az SB-nél. Két kolléga, két nyomozófelügyelő, akik alkalmanként szeretők is voltak... Igen, minden Finchre vezethető vissza! Louise ezt most kristálytisztán látta, sőt, igazából már a Walton-ügy megoldását követő másodpercben is tisztában volt vele. Tudta, hogy Finch manipulálta őt, és olyan utakra vezette, amelyeket magától soha nem választott volna.

Talán soha nem fog kiderülni, hogy Finch valóban azt hitte-e, hogy Waltonnál fegyver van, vagy annyira ravasz volt, hogy tudatosan hozta őt ilyen helyzetbe. Louise akkor habozás nélkül lőtt, hiszen látta az istállóban a holttesteket, és Walton már korábban is használt lőfegyvert. Rászegezte hát a pisztolyát a sötét árny-

alakra, és beleeresztett három golyót, mire az alak egyből a földre rogyott.

Louise-t felfüggesztették, amíg kivizsgálták az esetet, de a fizetését addig is kapta. Walton DNS-ével tele volt minden, és egyértelműen bebizonyosodott, hogy ő gyilkolta meg az összes ismert áldozatot, valamint négy további személyt, akiknek a holttestét a farmház mögötti kiserdőben találták meg. Louise így egyesek szemében hős volt, aki végzett egy hidegvérű sorozatgyilkossal, mások szerint viszont csak lepuffantott egy fegyvertelen embert. Hiába könyörgött Finchnek, hogy mondja el az igazat, mert a férfi, ha más nem is nagyon lehet a javára írni, kiváló színésznek bizonyult. Még akkor is adta az ártatlant, ha kettesben voltak.

– Ne haragudj, Louise, de én nem mondtam neked olyat, hogy Waltonnál fegyver van – bizonygatta olyan meggyőzően, hogy Louise már-már elhitte.

Akkor kezdett összeállni a kép, amikor Finchet, Louise távollétében, előléptették főfelügyelővé. Louise tudta, hogy a férfi nem tervehette ki előre a dolgot, és ha nem botlik meg, akkor talán ő lőtte volna le a fegyvertelen gyilkost, de felismerte a kínálkozó lehetőséget, és meg is ragadta. Korábban sokat viccelődtek azon, hogy egymással versenyeztetik őket az előléptetésért, de Louise álmában sem gondolta volna, hogy a versengés ilyen könyörtelen lesz.

A bíróság megállapította, hogy Louise nem volt eléggé körültekintő, de a körülményekre való tekintettel, és dacára annak, hogy Finch ellene vallott, úgy ítélkezett, hogy jogszerűen lőtt. Csakhogy a rendőrfőnök és a helyettese, Morley – főként ez utóbbi – másként gondolták. Elegük lett az ügy által kavart médiacirkusból, ezért azt a „visszautasíthatatlan” ajánlatot tették Louise-nak, hogy áthelyezik Westonba.

Louise mindezzel megbékélt volna, és beismerte volna a Walton halálához vezető hibáját, ha Finch legalább békén hagyja. De nagyon úgy tűnt, hogy a férfi még most, másfél év elteltével is „rajta van az ügyön”. Miután előléptették, rögtön megszakította a kapcsolatot Louise-zal, és szerepet játszott az áthelyezésében is, de a jelek szerint nem érte be ennyivel. Louise nem tudta bizonyí-

tani, hogy ő írogat neki esténként, mert kellően elővigyázatos volt, de más nemigen jöhetett szóba.

Most pedig ez... Csaknem másfél év telt el, mióta utoljára látta Finchet, és még mindig ilyen hatással van rá! Persze, az az ember már csak így működik: manipulál, és fitogtatja az erejét. Louise ezt már korábban is beláthatta volna, és a barátai figyelmeztették is, de úgy döntött, hogy inkább kételkedik a saját megérzéseiben.

Most viszont tudatosult benne, hogy nem Veronica Lloyd holttestének látványa miatt reagált a helyszínelők sátrában úgy, ahogy, sőt, még csak nem is a Max Walton farmházában törtétek miatt, hanem Finch miatt. Aki sok mindenre rávette, és mintha még most is a markában tartaná...

A picsába vele!, gondolta Louise, miközben a golfozó a következő ütést is elbénázta. *Legfőbb ideje, hogy továbblépjek, Finch pedig megkapja, ami jár neki.*